

μάτιον, μάλλον σύντομον, δι' οὗ ὁ Αἰγύπτιος Sempamouthes ἀγγέλλει εἰς τὸν ἀδελφόν του, ὅτι τῷ πέμπει τὴν μ.ο.ύ.μ.ι.α.ν τῆς μητρῶν τῶν, τῆς ὁποίας τὰ τῆς μεταφορᾶς τέλη, εἶχεν ἤδη πληρώσει.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ
ΑΧΙΛΛΕΑ ΠΑΡΑΣΧΟΝ.

Ἀπὸ γράμματος τῆ 5) 17 Ἰουνίου 1880 ἐν τῷ συλλόγῳ Ἐρμῆ

Α'.

Καλῶς το τὸ παθητικὸ τῆς Ἀπτικῆς ἀηδόνι,
'ποῦ ἡ ζωὴ του ὄνειρο μᾶς ἦταν ὄφρανοῦ
καὶ ἡ μορφή του μακρυνὸ ἀστέρι τούρανου,
ἔπου τὸ δείχνει ἡ νυχτιὰ κι' ὁ ἥλιος τὸ Σαμβόνει.

Ναί, εἶνε νύχτα, Ἀχιλλεῦ, σκοτάδι ἡ ζωὴ μας,
ἐμεῖς οἱ ἴδιοι μ' ὄνειρα γελοῦμε τὴν ψυχὴ μας
κι' εἶνε πικρὸ, πολὺ πικρὸ κανένας νὰ γελοῖεται
'ς ὅτι 'ς τὸν κόσμον μοναχὰ 'μπορεῖ γιὰ νὰ καυχήεται.

Καλῶς το τὸ περήρανο τοῦ Παρνασσου ἀηδόνι!
Μὰ πῶς νὰ τὸ φιλέψουμε 'ς ἐτόπο σκοτεινὸ;
Κι' ἂν ψάλλῃ γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς τραγοῦδι ποθεινὸ
κυνηγημένον ὁ βοριᾶς κι' ἡ νύχτα τὸ πλακόνει.

.
.
.

(παρελείθη ἡ τετάρτη στροφή.)